

No. 1. }

Januar 1883.

{ 9de Aargang.

Et Hvilested.

Naar Hjertet skjælver og er forfaglt,
 En er der, som kan med Sorgen saa Magt.
 Naar Alt i Verden gaar op og ned,
 Jeg ved dog et sikkert Hvilested.

Det er ved Krybben i Bethlehém,
 Sin Nat, da Gleden paa Jord fik Hjem,
 Da Loosangen toned med himmelsk Lyd,
 Og Hyrderne knelede i stille Fryd.

Det er hos Jesus af Nazareth.
 Hvor bliver mit Sind dog lyst og let,
 Naar jeg betænker de Livsens Ord,
 Den store Læge har talt paa Jord!

Jeg ser dig, hvor hist i Judæas Ort
 Du kæmpede i Frihedsens Nat saa mørk.
 „Vig fra mig!“ saa løb din seivende Røst,
 Og Djævelen veg for Englenes Trøst.

Paa Spen, i Bølgernes fraadende Favn,
 Jeg hører Disciplene raabe dit Navn.
 Det oprørte Hav du bragte til Ro
 Og det bange Sind: „Frygt ei, men tro!“

Jeg stuer dig midt i de Stoltes Krebs;
 Ned se de paa Kvinden saa selvtilfreds.
 Du knuste ikke det brudte Rør,
 Men sagde saa mildt: „Synd ei som før!“

Jeg ser ad Veien et Tog saa stort
 Bevæge sig ud fra Rains Port.
 „Græd ikke!“ det toned til Moderen ud,
 Og Døden veg for dit stærke Bud.

Og naar jeg mindes Gøtsemans
 Og din brændende Bøn: „Guds Vilje ske,“
 Da svinder al Sjælens bitre Ve,
 Da kan jeg Lys gjennem Taagerne se.

Til sidst til Korset paa Golgatas Top
 Med Troens Dje jeg skuer op.
 Den Gang du raabte: „Det er fuld-
 bragt!“

Da jegned for evig den Ondes Magt.

O sent dit Vilsede dybt i min Varm,
 At jeg maa glemme den vilde Varm
 Og høre Englenes Julekor! —
 Da har jeg alt Lidt af Himlen paa Jord.
 O hr. Bredsdorff.

Jessies to Juledage.

I.

Jeg gik gennem Bow Street en Jule-
 morgen. Sneen var falden tæt om Natten.
 Himlen var klar, men Vinden var meget
 kold, saa jeg maatte føle mig taknemlig mod
 Gud for varme Klæder og god Mad. Som
 jeg gik fremover, hilsede mine Dine paa en
 liden Pige omtrent ni Aar gammel. Hun
 var en Glev af en fattig Stole, hvor jeg
 havde den Ære at være Lærerinde. Hun
 stod ved Politiretten og saa nedover Gaden.
 Jeg standsede og sagde til Barnet: „Nu,
 min kjære Jessie, hvad bestiller du her
 alene paa dette Sted, med dit lille Ansigt
 næsten blaat af Kulden?“ „Undskyld, Læ-
 rerinde“, sagde Jessie; „jeg venter paa den
 store Bogn, som bringer dem op her om
 Morgen“. — „Bringes hvem, Jessie?“
 „De Fanger, som tages af Politibetjenterne
 paa Gaderne om Natten.“ — „Men hvem er
 det, du venter at faa se i Fangevognen da,
 mit Barn?“ „Det er Moder“, sagde Jessie
 og saa alvorlig og bedrøvet ud. „Al, det
 gjør mig ondt at høre det, kjære Jessie.
 Hvorledes kom da din Moder der?“ „Det
 er ikke den første Gang, Lærerinde. Igaar
 Aftes, da jeg gik fra Skolen, var jeg saa
 lykkelig, det var saa skjont. Jeg tænkte paa
 det søde Julebudskab, som du fortalte os af
 Bibelen om Guds Sønns Kjærlighed, idet
 Han kom fra Himmelen for at være vor
 Frelser og blev født i Bethlehem som et
 lidet Barn og blev lagt i en haard Krybbe

og tog alle vore Synder paa sig; og paa
 de mange Engle, som sang for Hyrderne
 paa Marken det søde Julebud om Ære for
 Gud og Fred paa Jorden og Velbehagelig-
 hed i Menneskene. O, det var skjont, Læ-
 rerinde! Jeg vil fortælle Moder om det,
 tænkte jeg. Da jeg kom hjem, sprang jeg
 op Trappene; men Døren var laaset, og
 Moder var ikke der. Jeg vidste nu, at hun
 var gaaet ud at blive drukken. Jeg satte
 mig paa Hug lige ved Døren og tænkte,
 hvis jeg faldt i Sovn, og Moder kom hjem,
 hun da sikkert maatte falde over mig og se,
 at jeg var der. Og snart drømte jeg om
 Englene, som sang om Julenat, og jeg
 drømte ogsaa om Moder. Moder er ikke
 slem, Lærerinde! men efter at Fader døde,
 tog hun til at drikke. Jeg elsker hende, og
 jeg beder Jesus om at tage den onde Drif
 fra hende.“ — „Det er rigtigt, Jessie; det
 glæder mig, at du beder til Jesus. Fortæl
 Han alle Ting! Kom da din Moder hjem
 tilfids!“ — „Nei, hun kom ikke. Da det
 blev lyst, gik jeg ud af Huset og hen over
 Torvet, hvor jeg fandt Stykker af Apelsin-
 skal at spise. Jeg fik ingen Aftensmad
 igaar og ingen Frokost idag. Jeg er saa
 hungrig og saa kold.“ — Jeg gik bort til
 en Krambod og kom tilbage med Noget at
 spise. „Her, Jessie, her er en liden Jule-
 gave til dig.“ Et Smil trak sig over hen-
 des lille hvide Ansigt, idet hun takkede og
 begyndte at spise, medens hendes Dine saa
 ivrigt ned over Gaden. I det Samme
 raabte hun til mig og sagde: „Nu kommer
 den.“ Hun havde Ret. Fangevognen kom
 rullende frem og standsede nær ved, hvor vi
 stode. Den Sidste, som kom ud af Bog-
 nen, var en efter Udseende meget forfalden
 Kvinde. Jessie trængte sig frem gennem
 Staven og raabte: „Moder, Moder, se paa
 mig! jeg er her, din lille Pige!“ Moderen
 blev forlegen ved at se sit Barn der. Jessie
 blev med ind i Kædshuset, og jeg gik min
 Vej, idet jeg tænkte paa, hvilket skrækkeligt
 Regnskab mange Forældre have for Gud for
 deres Børn, og paa lille Jessies sorgelige
 Juledag, og hvor lykkelig hun dog var ved

Troen paa sin kjære Frelser, og jeg bad til Jesus om at bevare lille Jæsse i hendes tidlige Sorger.

II.

Fire Aar ere henvundne. Det er atter Juledag — en kold Vinterestermiddag. Dagen er skøn, og Solen titter frem, netop nok til at kaste sine venlige Straaler ind i den Del af Hospitalet, hvor mange fattige Kvinder og Børn ligge meget syge. I et Hjørne af Værelset ved Vinduet, paa en liden haard Seng, ligger en ung Pige. Hun ser ud til at være omtrent 13 Aar gammel. Hendes Ansigt, om end blegt og maadert, er meget blidt og skønt. Jeg gaar sagte forbi hver Seng og bukker og smiler til de Lidende. Sygevogeteressen kom til mig og sagde: „Din Jæsse dor nu, Madame!“ „Tys, tys, Vogterse!“ sagde jeg; „tal ikke saa høit; Barnet vil høre dig.“ Min Jæsse hørte dog, hvad der blev sagt, og hun sagde til mig: „Vær ikke bekymret, Lærerinde! Det er Alt vel. Jeg er meget, meget lykkelig.“ — „Mit kjære Barn, hvis jeg havde et Hjen, vilde jeg tage dig til det; du skulde ikke dø her.“ — „Kom nærmere til mig, kjære Lærerinde! det bli'r saa dunkelt for mine Øine. Jeg kan ikke se dig, men jeg hører din Stemme saa vel. Jeg ved, det er dig. Jeg vil fortælle dig Noget. Der er mange Kvinder her, og de ere meget syge; men de elske ikke Jesus. De bande, og det forsvækker mig. Jeg har talt med dem, naar jeg har kunnet, og fortalt dem om den kjære Frelser, som kom til Verden forat frelse alle Syndere. — Du ved det søde Julebudskab, kjære Lærerinde! Jeg fortalte dem om det Altsammen, og at jeg troede paa Frelseren, og at han havde taget bort alle mine Synder, og at jeg skulde fare til Himlen at være hos Jesus i al Ewigheid. Kjære Lærerinde, jeg er ikke bekymret, fordi jeg er her. Der var intet Rum for den lille Jesus i Herberget, og Han blev lagt i en haard Krybbe i en Stald. Du gaar ikke fra mig?“ „Nei, min kjære Pige“, sagde jeg, „jeg skal ikke

gaa fra dig.“ Hun syntes nu at sovne lidt. Og som jeg saa paa hende, so'r mine Tanker tilbage til den snefulde Julemorgen fire Aar før, da jeg fandt lille Jæsse skjælvende af Kulde, idet hun ventede paa Fangevognen i Bow Street. Om en liden Stund aabnede hun sine Øine igjen og sagde: „Nu kommer den, Lærerinde, nu kommer den!“ — „Hvad, min Kjære?“ — „En pen Guldvogn, som Jesus sender efter sin lille Jæsse. Min Jesus, her er jeg — mange Engle, som sang i Bethlehém — jeg ser — Lærerinde, lys mig! Fortæl Polly Bruce min kjæreste Text til en Erindring: 'Altsaa — er der — en Sabbathshvile — tilbage — for Guds Folk.' Jesus laa i en Krybbe — og jeg — skal hvile — i Hans Skød — og bære — en Krone — af Guld.“ Hun holdt op at tale. Jeg tænkte, hun sov. Dagslyset var svundet bort; Værelset var mørkt; men da Gasen blev tændt, saa jeg, at min Jæsses lykkelige Sjæl havde forladt hendes lidende Legeme. O! jeg vilde gjerne den Juledag have gaaet med min kjære Jæsse til de evige Glæder i Himlen. „Nat skal ikke være der, og de behøve ikke Lys eller Solens Skin; thi Gud Herren lyser for dem; og de skulle regiere i al Ewigheid.“ Ja, det var en lykkelig, en lykkelig Juledag for min kjære lille Jæsse!

(Efter Luth. Pioner ved N. G. S.)

Unyttig Strid.

En Katholik og en Protestant sad Værtshuset, drak Brændevin og snakkede om Religionen. Hver paastod, at hans Religion var den bedste, og i saadan Strid og Riv tomte de det ene Glas efter det andet, indtil de vare aldeles drukne. I denne Tilstand vender Protestanten sig til den evangeliske Præst Neff, som netop traadte ind, med disse Ord: „Ikke sandt, Hr. Pastor, vor Religion er den bedste?“ Neff svarede: „J gjøre begge Ulret i saaledes at strides, da I vistnok begge to have den samme Religion, nemlig Drikkebrødreneh.“

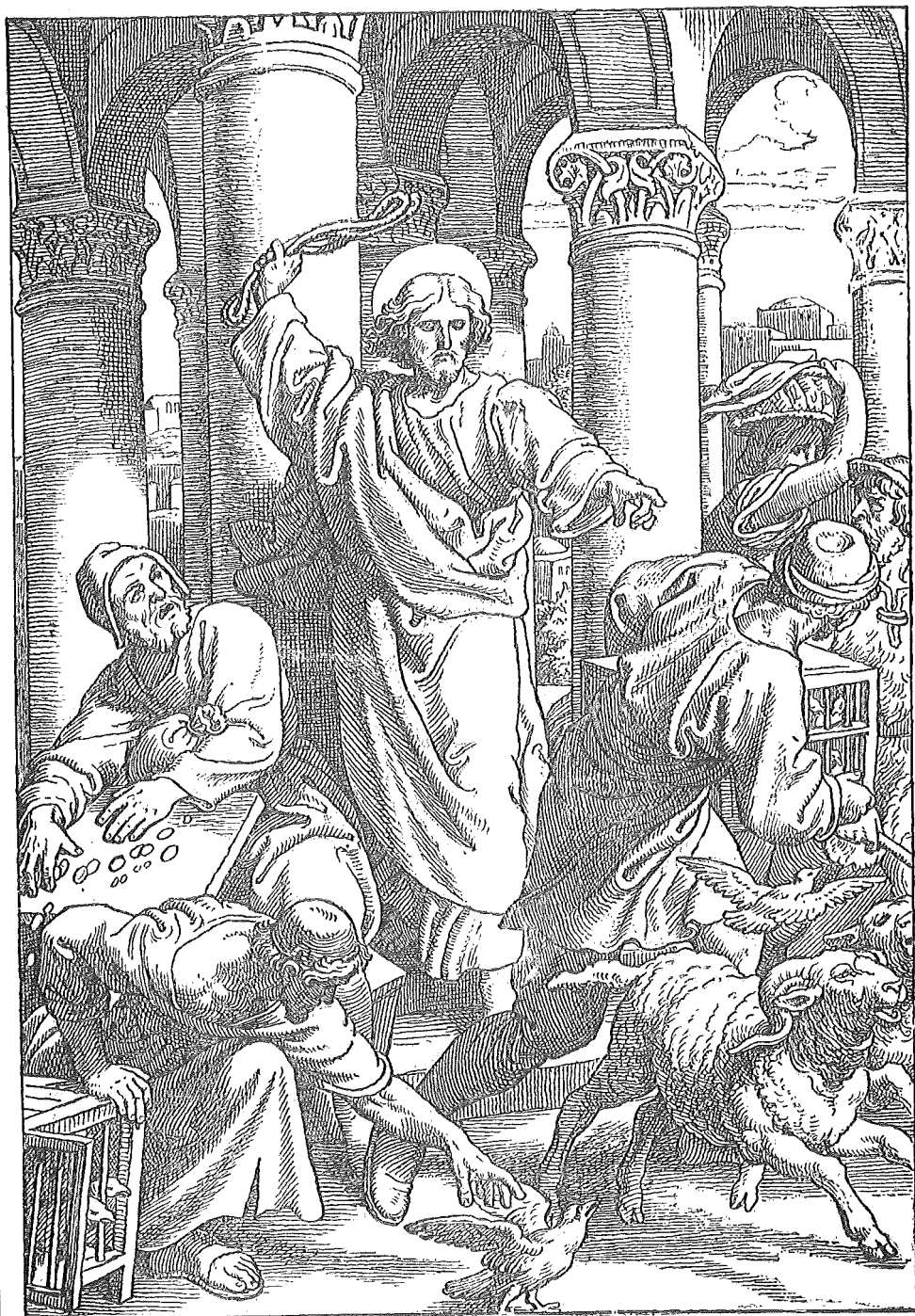
Sneemanden.

De arbeide strengt, de Jyre smaa,
 Det gi'r ordentlig Varme i Blodet ;
 En vældig Mand det blive maa
 Med Næse og Zine i Ho'bet.

Hvor har de dog travlt med den fjære Mand!
 Der trilles og spades og bæres.
 Snart bli'r deres Vært dog det bare Vand, —
 Saadan gaar det og tidt med de Stores! —

Templets Renselse.

■ „Dg Jesus fandt i Templet dem, som solgte
 Øren og Faar og Duer, og Verelererne sid-
 dende. Dg han gjorde en Søjbe af Snorer
 og drev dem Alle ud af Templet tilligemed
 Faarene og Ørnene og spilde Verelerernes
 Penge og omstødte Bordene.“ ■ Joh. 2, 14, 15.

Det daglige Brød.

Han sad i sin store Kubbestol, en Arv fra Bedstefaderens Tid, omgivet af sin Børneskole, 3 Gutter, 2 Smaa piger, og saa den Lille, som han holdt i Armen, og som sad saa uskyldigt og legte med Papas Pibe. Men de andre Børn saa meget alvorlige og lidt forskrækkede ud, de vare ganske taus og hvilede lidt med hverandre, i det de af og til saa op til Faderen og hen til Moderen, som sad ved Sybordet, og som ogsaa havde et alvorligt Drag over sit gode, hjertelige Ansigt.

Nu begyndte Faderen: „Ja Børn, jeg har kaldet Eder hid, fordi jeg er misfornoiet med Eder Alle sammen; af og til ser jeg et Stykke Smørbrød ligge her og der, ofte glemt igjen paa Havetrappen eller paa Bænken udenfor Huset, og i Almindelighed er der Ingen, som har lagt det der. Jeg har saa ofte sagt Eder, at det er Synd at spilde Brødet; men i Aften vil jeg fortælle Eder en Historie, som min Bedstemor fortalte mig, og som gjorde et dybt Indtryk paa mig, og da I ogsaa ere hjertlige og varmhjertede Børn, saa haaber jeg, den ogsaa vil gjøre Jer godt, og at I efter denne Dag ville omgaaes med Brødet med mere Erbødighed — nu skal I høre!

Jeg har ofte sagt Jer, at mine Bedsteforældre vare rige Gaardmandsfolk i et Sogn i Nærheden af Ringerike. Gaarden hed Alme og var den største i Bygden, baade hvad Skoven, som strakte sig milevidt lige op til Spirillen — en stor Sø, vide I — og hvad Enge og Marker angik, som omringede Gaarden i vid Udstrækning. Mine Forfædre havde boet der et Aarhundrede, og med hvert Slægtled var Eiendommen udvidet og forbedret; og, ligesom Skov og Vasdrag var gaaet i Arv fra Far til Søn, saaledes havde de ogsaa arvet en Gjæstfrihedsaand, der aldrig fornegtede sig, men spredte sin velgjørende Indflydelse ud over Bygden. Paa Alme var der altid Arbejde at faa for dem, som vilde arbejde, og for den Fattige var Melbøren aldrig tom

eller Arvens Jld stuet; Ulden blev spunden, og Væden gif hele Vinteren, og naar den om Vaaren blev klippet ud, bleve de Fattige heller ikke glemte, men fik sin Tiende.

Saaledes vare mange Kartier henrundne. Sæden blev lagt i Jorden, Kornet blev høstet, tørstet, og de deilige store Brød kom dampende ud af Stegeovnen og laa og kjolede sig paa Pladerne; thi min Bedstemor var en Mester i Brødbagning, og et Brød fra Alme var en Vælskik for Husmænd og Arbeidere. Men saa kom Aaret 1817. Hele Vaaren slummede Regnen ned, og Jorderne vare sultne og ganske bløde. Det blev lidt bedre ud over Sommeren; men et Aar stod for Døren, og Alle saa med Gru mod Vinterens Komme. Høsten var elendig, lidet Korn fik de ind, og, da det blev tørstet, var det næsten muggent og raat. Poteterne vare den Gang ikke dyrkede saa rigelig som nu; men ogsaa de vare ubrugelige og raaduede strax i Kælderen. Det var en sorgelig Vinter. Hele Bygden led Mangel, og sultne Munde var der overalt hos Rige og Fattige. Korn var heller ikke at faa kjøbt for Guld, og man maatte tage andre Ting istedet, det vil sige, knuse Bark og blande i Melet, og ofte var der hos de Fattigste mere Bark end Mel. Hvem kan tælle alle de Taarer, som randt, alle de Suk, som opsendtes til Gud den Vinter?

Paa Alme var det jo ikke værst; men de delte, saa længe de havde Noget, og tilsidst var der Lidet igjen; men nu var ogsaa Vagren kommen. Bønderne vare paa Vinterføret reiste helt op til Balders for at kjøbe Sædeforn, og hvert Korn var en Rigdom og blev ogsaa betalt som Guld — men som sagt, Vaaren var kommen. Regjeringsgen havde ogsaa gjort Sit, og i hver Gaard og paa hver Plads var der altid Noget, som de kunde putte i den hungrige Jord.

Foraaret 1818 var deiligt, Sommeren lovede godt og holdt, hvad den lovede; Rugen var allerede moden i August, og paa Alme blev Ageren staaren og Kornet tørstet

i det Samme. Da de havde faaet lærsket, saa meget som en Pose fuld, reiste min Bedstefader med denne Skat til Møllen om Morgenen og lovede at være tilbage om Eftermiddagen med Melet. Der var en Forventning paa h. l. Gaarden; min Far var den Gang en liden Gut, og han og hans Sødsfende vare klavrede op paa et høit Laavetag for først at faa se Stovet af Faderens Kjærre og melde denne Begivenhed i Huset.

Der sad da de Smaa ligende og speidende; ofte syntes de, Veien røg; men det var ikke Brunen, det var et andet Læs; de talte mellem sig om Vinterens Nød, om Barkebrodet, hvor haardt det laa i Maden, og om Grøden, hvor muggen den smagte, og hvor sort den saa ud — men den sidste Tid vankede der kun Lidt af den ogsaa — „men tæn!“ sagde de, „hvor Gud er god, som i Klar har givet Landet et Kornaar for alle de sultne Mæder“ — saa ligede de atter ud efter Læsset, og der — ja der kom Far med Melet. Med af Taget i et Diebsk, ind i Kjøkkenet, som var skuret og pyntet med Løv som til en Høitid, og midt i Peisen over Ilden hang Grødgrøden, hvor Vandet boblede og kogte og ventede paa Melet, medens Melkebollen og Saltet var sat frem paa Bordet — og da traadte Far ind med den lille Sæk; men i det Samme han steg over Lærsklen, tog han Huen af og rakte Mor Posen, og Mor neiede dybt, som for vor Herre selv, og Laaverne styrkede ud af Vinene, da hun saa, hvor hvidt og friskt det var, og hvor deiligt og sundt det duftede.

Saa blev Grøden kogt, og da den søvre Gryde var fuld, var ogsaa Kjøkkenet fuldt af Gaardens Folk og Husmænd, og J kan tro, de langede til sig, da Far havde bedet den korte, men inderlige Bøn over Maden. Samme Nat blev Deigen sat til Brødet, og næste Morgen laa 5 smaa Brød paa Bænken, og Hver fik sin Skive til Melken — „og“, sagde min Bedstemoder, „den, som har oplevet en saadan Tid, den, som har vidst, hvad det er at hungre og savne det daglige Brød — den ved ogsaa at glemme

hver Smule og takke Gud for hver Krumme, han skænker os.“ — — Det var min Bedstemors Fortælling — hvad synes J, Børn! — vil J herefter slænge det dyrebare Brød paa alle Bænke og Borde? — Vi kan endnu faa et 1817 igjen.“

„Nei,“ sagde den ældste Gut, „det skal aldrig ske mere, Far, og nu forstaar jeg ogsaa den Bøn: „Giv os i Dag vort daglige Brød.““

J.

Man kommer længst med det Gode.

Tre smaa Drengene stode ved en Bei og saa paa, at en Mand rigtig ubarmhertig pidskede løs paa en Hest, der skulde trække et meget svært Læs. Den ene af dem raabte i afmægtig Forbitrelse: „Hvis du ikke vil lade være at slaa den gode gamle Hest, saa siger jeg det til Fader.“

Den raa Karl vedblev imidlertid sin Mishandling, til den anden udbød: „Vil du lade være, eller jeg skal slaa dig rigtig med en Hestepist, naar jeg bliver stor.“

Men Manden lo blot af det og blev ved at slaa, indtil han saa den mindste lille Dreng, der ikke var mer end fire Klar, sidde ned paa en Sten ved Veien og græde, gnidende Vinene med sin Bluse; saa holdt han op og sagde: „Hvad græder du for, Dreng; det er jo ikke din Faders Hest, jeg slaar.“ „Jeg græder fordi — fordi jeg ikke vil have, du maa slaa den gode Hest. Hvis du vil lade være at slaa den, saa skal jeg skubbe bag paa Vognen, og Peter og Erik ville ogsaa gjøre det.“

Manden lo, men slog ikke mere sin Hest.

Gaade.

For at blive til det Første
Maa man være mer end en;
For at vandre paa det Andet
Maa man have sitre Ben.
Til at reise til det Tredte
Stod saa mangen Ynglings Hu;
Byen er dog fuld af Farer,
Bogt dig for dem, hører du! —

E. M.

Winter og Storm.

Nu har vi Winter, og Vinden luder,
Dg frozne Bærter mod Marken luder,
Dg Laagen hænger saa tung og graa,
At Solen sjelden vi skue faa.

Men dog de Smaa i sin Winterrede
Kan omkin; Arnen ha' Fryd og Glæde;
Ehi Alle glemme baade Staak og Styr,
Naar Mormor kommer med Eventyr.

Men mest Forundring paa Ansigt maler
Det meget Kart, hvorom Farfar taler;
De Unge lytte begjærligt til,
Dg Ingen af dem til Sengen vil.

Men sig mig, Børn, hvad kan mer fornøje
End Englehilsen fra Himlens Høje,
Der midt i Vintren gav Julefryd,
Som overdøper al Stormens Lyd?

Dg har I Smaa Eders Frelser fundet,
Er Sol og Sommer for evigt vundet;
Da ta'r han Børnet i Favnen sin
Dg skal det føre i Himlen ind.

(Duen.)

Øvninger :

1. Til „Børnens Jubeloffer“ er ydet: Ved Pastor Garstad fra Anne N. Hesten, Bruslat Mgh..... \$0,30
Fra Anne Maria Engebrelson, Dalton, Otter Tail Co., Minn..... 0,30
2. Til Hedningemissionen ved Skolebørn i Blact Brook Distrikt, (Pastor Nystads Mgh., Wis.), samfede ved Kirkesanger N. Wolfstad 3,50
3. Til Australiamissionen fra nordre Kvindeforening i vestre Immanuel's Mgh. (Pastor N. Nystad) Wis..... 2,50
4. Til Waisenhuset i Wittenberg: Juleoffer fra Spndagskolebørn i La Crosse Mgh..... 20,00

J. B. Frich.

Dybsøning

paa Gaaden i No. 11. s. A.

Daad — Daad.

Rigtig opløst af S. A. V., Newman Grove, Nebr.; D. G. V., Albert Lea, Minn.; R. A. L., De Forest, Wis.; P. A. D., Pulcifer, Wis.; M. M. V., Coon Valley, Wis.; A. H. S., Utica, Wis.; D. R., C. J., T. C., og M. V., Billmar, Minn.; B. D. M., Nilollett, Minn.; S. Z. V., Blackhammer, Minn.; S. A. V. og M. P. S., Canton, Minn.; J. V. M., Pott Co., Wis.; M. T. S., Norceland, Minn.; T. D. J., Davenport, Dak. Ter.; N. S., Dallas, Wis.; W. Deer Park, Wis.; J. D. J., North Fork, Minn.; C. H. S., Glasgow, Wis.; S. G., Bygland, Minn.

Børneblad

begynder hermed sin 9de Aargang og sendes alle gamle Abbonenter, som ikke have op sagt Bladet, og som have betalt al gammel Gjæld til dette Aars Udgang. Bladet skulde betales i Forskud, og de Mange, som ikke gjøre dette, sætte Udgiveren i stor Forlegenhed, da Bladets store Udgifter ere kontante, og det ellers bliver umuligt at drive Bladet uden at sidde inde med et større Dverskud fra de foregaaende Aar.

De, der betale i Forskud for dette Aar, erholde indtil videre som Præmie 1 indb. Gr. af 5te og 6te Aarg. (1879—80) for hver \$5.00, som indsendes. Enkelte indb. Aarg. haves ikke.

Nye Bestillinger bedes indsendte snarest muligt. Ellers vil det let gaa som ifjor, at vort Dplag bliver forfaldet for senere Bestillinger.

Prisen er fremdeles 35 Cents pr. Expl. Vore Agenter, der tage Bladet i Pakker og selv holde Kancelliste, tilstaa vi derimod for det dermed forbundne Arbejde og Udgifter følgende Reduktion:

Pakker paa 5—9 Expl. efter 30 Cts. pr. Expl.
— 10—49 — 25 " —
— 50 og derover efter 20 " —

Adresse: J. B. Frich,
Dr. S, La Crosse, Wis.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Trykt i „Warrens“ Avisstrykkeri, La Crosse Wis.